

Közös óhajunk és akaratunk egyöntetű kifejezéseken jöjjünk össze minél számszerűsában március hó 22-ikén — vasárnap — délelőtt 11 órakor a Tisza-szálló nagytermében.

Szegedi egyesületek és körök vezetőségei nevében Kelemen Béla országgyűlési képviselő, Derszib Béla felsővárosi polgári párt, Lantos Béla ujszegedi népkör, Jedlicska Béla szegedi városi párt.

A katonatisztek és a kaszinók.

(Saját tudósítónktól.) Napok óta hire jár, hogy az Országos Kaszinó és a Nemzeti Kaszinó katonai tagjai a legutóbbi Vay-ügy fejleményei miatt tüntetésre készülnek és ki fognak lépni a kaszinóból. Ez tényleg elkerülhetetlenné vált, mivel a kaszinóban olyan civil urak — ellenzéki képviselők — is tagok, akik nem adnak lovagias elégtételt a parlamenti tiszteknek. A parlamenti őrség és a magyar politikusok között kitört konfliktus immár nemcsak Magyarországon, hanem Bécsben is nagy figyelmet kelt, különösen a katonai világban. Éppen most, amikor a külpolitikai helyzet komolysága kétszeresen szükségessé teszi a polgári társadalom és a hadsereg között való együttérzés teljes zavartalanítását, nem szeretnék, ha ez afférok következtében a harmónia megromlanék. Utálnak katonai körökben arra, hogy az utóbbi években sikerült a hadsereg és a polgárság viszonyát a régebbinél sokkal kedvezőbbé tenni és hogy olyan kínos konfliktusok, mint amilyenek a múlt évtizedekben gyakoriak voltak, az utóbbi időben már nem fordultak elő. Ez tényleg igaz és ép ezért olyan sajnálatos az egész konfliktus most, amelyért a felelőség az ellenzék terhel.

A hadvezetőségben meg volt a legmeszebbmenő jóakarát, — s ezt illetékes he-

lyen hangsúlyozzák is, — hogy lehetőleg elkerültessek minden, ami ezt a harmóniát zavarná. A parlamenti őrség ügyét is ebből a szempontból bírálták meg. Már a Gerő—Héderváry-affér első idejében megpendítették egy oldalról azt az eszmét, hogy a kaszinó tiszti tagjainak nem szabad bent maradniok a testületekben. Ekkor azonban az említett szempontokból nem tartották helyénvalónak ezt az akciót. A vezetőhelyeken azt remélték, hogy ez a konfliktus nem fog megismétlődni s ebben a reményben az ügyet ad acta tették. Most azonban a Vay-ügy révén a lovagias afférok egész sora keletkezett s a katonai körök kényszerítve látták magukat arra, hogy ezek konzekvenciáit levonják. Tetették ezt abban a fölfogásban, hogy a becsületérzést a hadseregben nem szabad két szempontból megítélni. Hosszas tanácskozások előzték meg ezt a döntést és az egész idő alatt folytonos érintkezés volt a budapesti térparancsnokság és a magasabb katonai helyek között, másrészt a magyar kormány és a vezető katonai körök között. Tisza István legutóbbi bécsi tartózkodása alkalmával behatóan tárgyalt erről Krobáin hadügyminiszterrel és nem véletlen műve, hogy a hadtestparancsnok rendelete Budapestre való visszatérése után jelent meg.

A budapesti helyőrség törzstisztjei, a tábornokok, ezredesek, alezredesek és őrnagyok ma délelőtt megjelentek a hadtestparancsnokságon, ahol Terstyánszky Károly hadtestparancsnok a legutóbbi lovagias afférok dolgában a tisztikar tagjai számára közléseket tett.

Wekerle Sándor volt miniszterelnök, az Országos Kaszinó elnöke, délben tizenkét órakor látogatást tett Terstyánszky hadtestparancsnoknál. Hosszabb ideig időzött a hadtestparancsnokságon és megbeszélte a tisz-

tek kaszinóbeli ügyét. Főként az Országos Kaszinóról, amelynek Wekerle az elnöke, volt szó az afférban, mert mind Vay Gábor, mind az ügyben szerepelt katonai és polgári megbizottak az Országos Kaszinó tagjai.

Délután 5 órakor az Országos Kaszinó értekezletet tartott, Wekerle elnöklésével. Este 8 óráig tanácskoztak és különösen Wekerleben meg volt a jóakarát, hogy kiegyenlitsék az ellentéteket. Azt kívánták, hogy Beniczky Ödön legalább sajnálkozásait fejezze ki és evvel a békés kiegyenlítés utia egyengetve lesz, de Beniczky az értekezleten rögtön kijelentette, hogy erről se lehet szó. Wekerle ekkor fölkereste Terstyánszky hadtestparancsnokot és tudomására adta, hogy a kiegyenlítési terv nem vezetett eredményre. A hadtestparancsnok erre bejelentette Wekerlének, hogy az Országos Kaszinóból s a többi budapesti kaszinókból is 350 katonatiszt tag 24 órán belül kilép. Wekerle Sándor tudomásul vette a hadtestparancsnok választát.

Oroszországi nagykövetünk a királynál.

Bécsből jelentik: Szápáry Frigyes gróf pétervári osztrák és magyar nagykövet néhány nappal ezelőtt Pétervárról Neuhausba érkezett, ahol felesége örvendetes családi esemény előtt van. Oda érkeztek a grófné szülei is, Windischgraetz Alfréd herceg, az urakháza elnöke a feleségével. A nagykövet tegnap hosszabb tanácskozást folytatott Berchtold gróf külügyminiszterrel és ma megjelent a király előtt jelentéstétel végett. A nagykövet neuhauszi tartózkodását sokan az osztrák és magyar-orosz viszony kiélesedésével hozzák összefüggésbe.

A költő végzete.

— Verses elbeszélés. —

Irtta: Molnár Ferenc.

I.

A nap forrón tüzött az aszfaltra. Nyári unalomban gözölgött a verőfényben a főváros és a magányos utcában egyetlen alak volt látható. Ez volt az ifju költő, aki érvényesülni akart. Ödöngött az utcán és várta, míg az előkelő napilap szerkesztője betér abba a kis kocsmába, ahol törzsasztala volt. Kis vártatva meg is jelent a szerkesztő az utcában s ekkor az ifju odalépett hozzá:

— Schell vagyok — mondta röviden. — Verseket írok, többféle néven, mint: Porhanyós, Rongy Fülöp, Piszkos Kázmér és a többi. Érvényesülni akarok. Itt a versem, olvassa el.

S ezzel átnyújtotta neki a következő verset, melynek címe ez volt: *Dal*.

Te is szeretsz, én is szeretlek,
Te sem mondd meg, én se nem,
Hallgatva járdosunk e földön
S titkolózunk, egyetlenem.

Mindenik másikat várja,
Csak hallgatunk, csak titkolunk.

Büszkék vagyunk, gögös szívünk, és
Önézeteinkbe — meghalunk.

A szerkesztő ezt olvasta és ránézett a költőre:

— Ez egy rongy — mondta kellemes baritonján.

A költő a földre nézett.

— Igen, — folytató a szerkesztő, — ennek nincs karaktere. Manapság a kedves, játszi, franciás, szkeptikus hangot szereti a közönség. Olvassa Heinét, Stecchettit, Helhait, fiatalember.

Azzal ebédelni ment.

II.

A költő busan ment haza s otthon elhatározta, hogy ezzel a szigorú állattal többé nem áll szóba. De okos gyerek volt a költő s érezte, hogy a szerkesztő igazat mondott neki. Kedvesnek, játszinak, szkeptikusnak, franciásnak kell lenni.

Leült tehát az asztalhoz s ez értelemben dolgozta át a verset. Címe most ez volt: *Chanson*.

És így hangzott:

Szeretjük egymást úgy á-peu-prés
De mint a potykák, hallgatunk,

Blamázs is volna, hogyha szólnánk,
Egymástól akár meg is halhatunk.

Vallomást sohse fogsz meglátni
Rongy pofámon, s ezt szégyelem,
S ha quand méme nyelvemre szaladna
Gondolok egyet — s elnyelem.

Ezt elvitte egy kövér szerkesztőhöz, aki pipázva olvasta végig.

— Pfuj, mondta rá, — micsoda kéjencledér, naturalista szemét. És milyen magyar-talan! Milyen idegen! Olvassa a nemzeti költőket, fiam olvassa kuruc- emlékeinket, legyen magyar, aki áldóia van!

És ő is ebédelni ment.

III.

— Hm, — mondta az ifju magában — ez egy maradi hájtömeg, egy lehetetlen alak, de igaza van a dolog lényegében. Most divat a magyaros forma, hát magyarosan fogok írni!

És ráadta magát a régi magyar versemelékek tanulmányozására. Egy hét múlva készen volt a vers magyaros átdolgozása s most ezt az archaikus címet viselte: *Gajd*.

Igy hangzott:

Orsóságuk, tartóosságuk és szépségük révén országhirűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre